

A kövek látnak minket

Az arcból arc lesz egykoron,
a mozdulatból csöndes ének.
Gyöngé fény, tűz és sirató
száll, száll a messziségnek.

Az égbolt kimeszelt végtelenje
szétporlad a holtak szemében.
A kövek látnak minket –,
szívünkhöz feketül a szégyen.

Gyász és gyász szivárog
romló szavunkra, árva szemfedő.
Ki fogad örökbe minket,
ha elmúlik bennünk az idő?!

Gyermekkoromat cipelem

Jöttem a szegények nyomában,
mint akit éhség üldözött.
Szakadt ruhám a tiszta ég volt,
a nyomorúság csak lökdösött.

Így hulltam árván elétek,
hajnali fénytől szorongva.
Könyörögtem, hogy ne bántsatok,
a sorsnak legyen rám gondja.

Gyermekkoromat sírva cipelem,
kitakart szívem csupa seb.
Ezen az elmeszesedett földön élni
és halni már egyre nehezebb.